Doar uită-te și vezi !

On Noiembrie 08, 2022

Un creator de mare forță de expresie poate să cuprindă cu privirea ceea ce realitatea refuză în general celorlalți oameni, prin raportare la o temă sau la o idee dată de acea realitate transcendentală care poate fi abordată numai cu mijloace mistice și artistice.

Întotdeauna m-a atras marea, chemarea valurilor, briza de noapte ce suflă plăcut în toiul verii, toată atmosfera aia plină de viață, dar în același timp relaxată. La mijloc este un avânt nestăvilit spre infinit, spre cerul oglindit în mare, spre valorificarea spirituală a vieții, spre depășirea condiției nemărginite, fiindcă marea însăși, frumoasă, râzătoare, atât de plăcută în timpul lin, sugerează infinitatea spațiului și a timpului.

Da, știu ce înseamnă să visezi, căci atunci când visezi sufletul timpului se odihnește. Iar ceva din off, ca un ecou de departe, în ochii ascunși ai orizontului fără de sfârșit, m-a îndemnat cu o voce drăgăstoasă să mă pierd într-un torent de tonuri albastru-ciel și verde, exact așa cum se vede marea în culoarea cerului. Nu-i asa? Câte observații fugitive, dar răbdătoare, trebuie să strâng ca să creez o nebunie dintr-un cerc mișcător a cărui rază este egală cu lungimea segmentului din desen, și pe care marea îl completează cu imaginea unui cer nelimitat care-i tot timpul deasupra mea, alternând cu zile însorite și cu momente de neuitat.

Așa m-am pierdut în lumea culorilor, în cerul lumii de dincolo realitate, într-o concentrare absolută asupra șevaletului, paralel cu atacarea neinhibată a unui stoicism de natură specială, care nu se miră de nimic, un stoicism condensat în spatele privirilor (de timp) nemuritoare, care nu recunoaște confuzia, care nu cunoaște tristețea și servituțile cu care toți ne lovim la un moment dat. Bineînțeles, artistul din mine nu este doar un colector de impresii, posesor al unei memorii remarcabile, cel puțin pe linia specială unei arte dinamice și expresive care schimbă în mod intenționat aparența. Ci este și un demiurg, un proiectant cosmic care utilizează elemente existente în prealabil, un microcosmos, un creator de lumi pe care numai un colorist de mare virtuozitate l-ar putea surprinde, cu mare emoție, în decoruri spectaculoase.

Leadership: Poți să adopți un concept vizual capabil să reprezinte globalitatea unei suprafețe plane față de frumusețea ei oglindită, cu rol în crearea simetriei dintre lucruri, fenomene și evenimente?

Dacă ați citit opera lui Borges, atunci sigur știți de scriitorul Jaromir Hladik, autorul unei tragedii neterminate. Acesta și-a dat seama că îi mai lipseau două acte și că avea să moară în curând. Așa că a stat de vorbă cu Dumnezeu pe întuneric: *"Dacă exist în vreun fel, Doamne, dacă nu sunt doar una dintre repetițiile ori greșelile Tale, atunci exist ca autor al piesei "Vrăjmașii". Pentru a duce la bun sfârșit această dramă, care mă poate îndreptăți și Te poate îndreptăți, am nevoie de încă un an de viață. Dăruiește-mi aceste zile, Tu, care ești stăpânul veacurilor și al timpurilor. Era ultima noapte, cea mai cumplită, dar zece minute mai târziu s-a cufundat în vis ca într-o apă întunecată."*

În orice gen de artă s-ar încadra, creatorul are ca obiect principal de studiu însuși omul surprins într-un univers mai mare, ca într-un vis nebulos al cărui sens îți scapă mereu. Alături de acest om, ai impresia că un fir imperceptibil te călăuzește într-un mod misterios într-un spațiu plin de detalii încă realiste, dar stilizate până la limita fantasticului, prin raportare la o viziune care nu se limitează la retrospectivă, ci care regândește locul și rolul tău într-un context de genul: "Don't ask, don't tell. Just look and see.".

Uite așa, doar privind marea oglindindu-se în albastrul cerului, am înțeles că pentru a

explica o artă abstractă, simbolică, suprarealistă, sunt nevoit să declar că tot ceea ce pare a fi intuirea unui nou orizont, în accepțiunea unei armonii lăuntrice, dominatoare, nu este decât rolul unui efort involuntar de abstractizare cu scopuri simbolice. Şi chiar dacă nu mi-am propus abstractizarea unei teme nesupuse unui scris rigid, statistic sau descriptiv, ceva care să atragă abstractizarea unei lumi și postularea alteia, uite că s-a întâmplat să leg cerul de mare, nisipul de scoici sau valurile de punctul în care vântul le-a generat.

Cu alte cuvinte, am făcut exact ceea ce a făcut și Creatorul Lumii: am adoptat un concept vizual cu care am putut să reprezint globalitatea unei suprafețe plane față de frumusețea ei oglindită, cu rol în crearea simetriei dintre linii, contururi și curbe, dintre oameni, lucruri, fenomene și evenimente. Acest concept vizual poate fi exprimat astfel: *"Ceea ce determină culoarea unui lucru depinde de starea pe care o ai atunci când privești opusul lui, sau un echivalent al lui."*

Leadership: Poți să-ți descrii creația ca rezultat al interacțiunii dintre percepția asupra peisajului și funcționalitatea acestuia în ansamblul diferitelor lui părți componente, încât să construiești o realitate alternativă?

Experiența de neuitat a unei creații fulminante trebuie să urmeze experimentul oglindirii: printr-o reprezentare destul de reală a unei imagini, prin savurarea stării de mister a oglindirii inexprimabile, trebuie să se poată vizualiza microcosmosul lumii tale, tot așa cum lumea ta trebuie să existe în microcosmosul holistic al Minții Divine. Acest microcosmos cuprinde acele interacțiuni între obiecte, elemente, fenomene, evenimente, fapte și procese, structuri, cu diferitele proprietăți ale simetriei lor.

Interesant pentru mine e faptul că uneori vuietul mării se reduce la sunetul valurilor care se sparg la țărm, figurând prin semicercul unui meridian numit *Opuninthis Steriadys* (impulsul de a contempla creația prin ochii lui Dumnezeu), la care se adaugă perspectiva spațiului multiplu, omogen, deschis imaginației de condiția planității: calitatea unei suprafețe de a avea toate porțiunile sale cât mai aproape de un plan. Dacă ținem seama de asta, atunci calitatea execuției unui tablou și planitatea sunt ireproșabile doar dacă merg până la efectul de "oglindă".

Şi, tot aici, auzind marea cum se lovește de mal, simțind mirosul ei sărat, simțind soarele cum îmi atinge corpul, privind valurile cum se agită parcă chemându-mă la ele, explorând nisipul, scoicile și....spiritul lor liber, imagine care primează față de explorarea înfățișărilor lumii vizibile, reușesc cumva să-mi extind sfera de considerații pentru o categorie mai largă de creații artistice.

La antipodul dintre vis și realitate, prin conexiunea minte-suflet, îmi dau seama că tot ceea ce văd, ca unică soluție de sugerare în plan a unei lumi dinamice, este menit să simbolizeze o instaurare de lumi în lumina veșniciei. Într-adevăr, sunt un artist fiindcă știu să reprezint vizual globalitatea hiperconectată a lumii, în așa fel încât să transmit un maximum de informații estetice.

Ca să extinzi sfera de cuprindere a leadershipului trebuie să explorezi vizual, în manieră proprie, adevărurile profunde ale vieții, dar și imaginile din care se construiesc momentele de neuitat. Momente atât de simple, dar atât de pline de poveste, care te leagă de conceptul de creație, ca și de reciproca lui spirituală, sugerând existența un orizont spațial infinit.

Doar uită-te și vezi ! Şi ce vei observa? O realitate transcedentală în care cred doar ocultiștii și care adesea nu pare a fi altceva decât personificarea unei „forțe ascunse în spatele fenomenelor", stând la baza lumii aparențelor.

Această realitate transcedentală se poate dezvălui ca o amintire despre viitor, ca o alinare sufletească, ca un construct artistic independent, ca un lanț nesfârșit de fenomene, ca un fel de succesiune de „mostre de culoare", sau ca un adevărat manifest față de tendințele vederii de a evolua de-a lungul unor direcții imprevizibile.

Source: https://neculaifantanaru.com/doar-uita-te-si-vezi.html